

Den danske model passer ikke ind i EU's

Fagbevægelsen i den europæiske klemme

Dansk fagbevægelses grundholdning har siden medlemskabet af EU været, at vi "knækker nødderne selv." EU har intet at gøre, når det gælder overenskomster og arbejdsforhold, men sådan er det ikke gået, EU's rolle for overenskomster, arbejdsmiljø og arbejdsmarkedet generelt er vokset og Kommissionen har lagt skinnerne ud til at fortsætte den linje.

Ikke mindst når det gælder de enorme problemer med social dumping er EU-reglerne igen og igen en forhindring for at fagbevægelsen og medlemslandene kan gribe effektivt ind. Kommissionens og i sidste ende Domstolens mission om at sikre lige markedsadgang betyder samtidig frit slag for dumping af lønningerne. Det ser vi i byggeriet, på landevejene og i mange servicesektorer.

Formelt er fagbevægelsen - også på europæisk plan - inviteret med til bordet. Den Europæiske Faglige Sammenslutning, EFS deltager f.eks. i et årligt "socialt topmøde" sammen med arbejdsgiverne. Og herhjemme deltager hovedorganisationerne med hørings svar og i implementerings-udvalg, når ny EU-lovgivning skal tilpasses danske forhold.

Lænkehund eller skødehund

EFS er en paraplyorganisation for europæiske landsorganisationer, hvor LO og FTF er med. Men samtidig er den en del af "systemet" i den forstand at EFS delvis er finansieret af penge fra EU.

Den europæiske fagbevægelse er som regel kritisk overfor EU-kommissionens udspil. F.eks. har den siden krisen opfordret EU til at vælge en anden vej end

nedskæringspolitikken og dereguleringen af arbejdsmarkedet. Opfordringer som konsekvent er blevet ignoreret af både kommission og regeringschefer.

Alligevel er det lykkedes i nogle situationer, når fagbevægelsen har mobiliseret, at forhindre forringelser. Det lykkedes f.eks. havnearbejderne i to omgange at få EU-parlamentet til at afvise nye direktiver, som ville have fjernet havnearbejdernes livsgrundlag. Og senest lykkedes det det Europæiske Transportarbejderforbund at få et flertal i parlamentet til at afvise en vejpakke, som ifølge fagbevægelsen ville have været en licens til at fortsætte med social dumping i vejtransporten i stedet for det opgør med dumping, som fagbevægelsen kræver.

Selvom det ind imellem lykkedes, at stoppe forringelser og dereguleringer som svækker fagbevægelsen, så betyder det ikke at forslagene forsvinder, de bliver ofte genfremsat eller Kommissionen finder andre veje til at liberaliserer.

Netop markedet og den fri bevægeligheds absolutte forrang fik den europæiske fagbevægelse til for 10 år siden at rejse kravet om en social protokol, som skal ligestille faglige og økonomiske friheder i EU. Protokollen skal traktatfæstes for at sikre, at også EU-domstolen forstår, at de fire friheder ikke skal stå over faglige rettigheder.

Indtil nu er dette hovedkrav dog blevet ignoreret af EU-systemet, og forslaget er aldrig landet på ministerrådets bord.

I Danmark er det lykkedes at samle oppositionen i Folketinget bag kravet, mens de borgerlige afviser en social protokol, for som beskæftigelsesministeren ser det, så vil det være "enden på det indre marked."

EU-fagligt NETVÆRK
Fagbevægelsen mod Unionen

web: eufagligt.dk

mail: kontakt@eufagligt.dk

Med støtte fra
EUROPA
nævnet